

Poate când m-am născut

Dan Lazarescu

Poate, când m-am născut, nu m-am născut eu,
cel ce trebuia să fiu cu adevărat.
Poate că m-am născut fără mine.

Aveam ochi,
dar nu vedeam nimic din ceea ce trebuia să văd,
aveam ochi,
dar poate nu îmi reflectau adevărul prin retine.

Aveam gură,
dar nu spuneam nimic cu ea,
doar vorbeam, strigam, cântam
și uneori sărutam...
(mai mult sau mai puțin bine).

Aveam picioare,
dar nu mergeam nicăieri,
doar umblam
pe atâtea și atâtea cărări...
cu ele veneam uneori către Tine.

Aveam tot ce are oricine,
dar nu mă aveam pe mine.

Poate așa trebuia să fie.
Trebuia să se întâmple toată această risipă
de timp și... de timp,
până să simt cum un vis,
parcă din mine cel stins,
mă ridică.

Și mă face să zbor,
dincolo de foame, de sete...de carne.
Mă înalță să văd
cum urma pașilor mei pe pământ uitarea o arde.

Poate așa trebuia...
să mă pironească viața pe propria-mi cruce.
Înainte să-mi răsară lumina în suflet,
să-mi arate inima drumul pe care mă duce.

Către ce?
Poate către harul de a vedea

POEZII ONLINE

peste foame, și sete, și carne ... departe.
Dincolo de propriul nimic
și de propria moarte.

.....

Iartă-mă, mamă!
Că nu m-am născut
eu, cel de astăzi, din tine.
Poate că așa trebuia...
să mă mai nasc încă o dată...
din mine.